

Arrest

nr. 342 634 van 10 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. KOLESNIKOVA
Zwitserlandstraat 16
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 16 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. SIKHER, die *loco* advocaat A. KOLESNIKOVA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 5 september 2023 naar België met een studentenvisum.

1.2. Op 30 januari 2026 werd een beslissing genomen tot weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student.

1.3. Op 16 februari 2026 wordt ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Gelet op artikel 104/1 of 104/3, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

*Overwegende dat de genaamde M., A.
geboren te (...), op (...) 2006,
van Azerbeidzjan nationaliteit,
verblijvende te (...), (...) 3000 LEUVEN*

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren ;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

Artikel 7 : « Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : (...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf».

Op datum van 30.01.2026 werd in toepassing van artikel 61/1/3 van de wet van 15.12.1980 besloten om de aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student te weigeren.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam op 05.09.2023 naar België met een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM. Er werden geen relevante elementen aangevoerd die het nemen van de beslissing zou kunnen verhinderen of beïnvloeden naar aanleiding van de brief verstuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 30.01.2026 waarbij betrokkene overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15.12.1980 de kans werd geboden te worden gehoord met oog op het nemen van deze beslissing.

Betrokkene haalt een hele reeks medische en psychiatrische evaluaties aan om het gebrek aan studievoortgang te verklaren. Vorig jaar heeft zij in de zomerperiode een operatie moeten ondergaan omwille van ademhalingsproblemen; ze zou een lange tijd nodig te hebben gehad om te kunnen recupereren hetgeen een impact had op haar fysieke conditie waardoor ze zich moeilijk kon voorbereiden op de herexamen.

In dezelfde periode werden 2 verdachte letsels op verschillende plaatsen van haar lichaam ontdekt wat een indicatie zou kunnen zijn van kanker. Ze hebben letsels moeten verwijderen door operatie en voor verder onderzoek naar 2 verschillende laboratoria gestuurd. Betrokkene zegt in stress en angst te hebben geleefd. De diagnose was Spitz nevus. Het is een moedervlek met daarrond abnormale huidcellen maar zou geen kanker zijn. Kan wel kwaadaardig worden als het niet verwijderd zou worden.

Daarenboven werd panic disorder vastgesteld: terugkerende paniekaanvallen, plotselinge periodes van intense angst, hartkloppingen, ademhalingsproblemen, pijn aan de borst, duizeligheid. Slaapproblemen, anticipatieangst

De combinatie van medische en psychische omstandigheden hadden volgens betrokkene een invloed op de concentratie, emotionele stabiliteit en het academische functioneren. Betrokkene haalt aan dat de moeilijkheden in de studievoortgang direct te wijten waren aan haar gezondheidstoestand.

Betrokkene maakt ter staving daarvan verschillende medische attesten over van het Pathology Report Koc (Koc) University Hospital, Central customs hospital in Baku, en het Harmony Health hospital Azerbeidzjan, Mental Health assessment Report van een Psychiatrist/Psychotherapist

In het dossier is echter geen enkele verwijzing te vinden dat zij daardoor gedurende lange tijd niet kon deelnemen aan de lessen of examens. De hier ingeroepen medische attesten vallen buiten de context en appreciatiebevoegdheid in het kader van artikel 58 van de wet van 15.12.1980 en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker haar medische problemen tijdig heeft gemeld aan de faculteit. Zij legt immers ook geen enkel bewijs voor van de school of zij al dan niet om studiebegeleiding of andere hulp vroeg bij het ondervinden van deze moeilijkheden.

Betrokkene geeft aan dat de huidige medische toestand weer normaal is en op academisch gebied weer perfect kan functioneren. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten. gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing.

Indien we rekening houden met de bewijsstukken waar naar verwezen wordt, kan men aannemen dat deze omstandigheden mogelijks wel een beperkte impact hebben gehad op de studieresultaten van de student, maar moet vastgesteld worden op basis van de volledige beoordeling van haar studieparcours dat deze omstandigheden niet dermate doorslaggevend zijn om zo een slecht parcours te kunnen verantwoorden.

In haar begeleidend schrijven haalt betrokkene ook verschillende argumenten aan met betrekking tot de voortgang van de studies. Deze argumenten worden echter niet meer in aanmerking genomen. Ons schrijven van 30.01.2026 heeft enkel betrekking op de mededeling van alle informatie die het nemen van dit besluit zou kunnen verhinderen.

In uitvoering van artikel 104/1 of 104/3, § 4 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij/zij zijn/haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en -op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Er dient te worden benadrukt dat het om een afzonderlijke voorwaarde gaat om tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen komen. De voorwaarde van het uiterst dringend karakter kan dan ook niet worden afgeleid uit de overige voorwaarden, met name de ernst van de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

In het verzoekschrift zet de verzoekende partij het volgende uiteen inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“Verzoekster heeft inmiddels een verzoekschrift ingediend tegen de beslissing tot weigering van de hernieuwing van haar machtiging tot verblijf. Aangezien deze procedure enige tijd in beslag zal nemen, heeft verzoekster er alle belang bij dat de beslissing tot het verlaten van het grondgebied wordt geschorst.”

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een dwangmaatregel met het oog op de repatriëring van de verzoekende partij en dat ze niet is vastgehouden conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Uit artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel wenst te verkrijgen hij steeds de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waarvan de uitvoering *“imminent is”*.

Het bestreden bevel legt aan de verzoekster een termijn voor vrijwillig vertrek op van dertig dagen, en uit niets blijkt dat er sprake zou zijn van enige dwangmaatregel.

Uit het loutere feit dat het bevel om het grondgebied aan de verzoekende partij betekend werd en/of uit het loutere feit dat dit bevel een termijn bevat om het grondgebied vrijwillig te verlaten, kan niet afgeleid worden dat de tenuitvoerlegging daarvan imminent is. De verzoekende partij – die op het Belgische grondgebied verblijft, die niet wordt vastgehouden en voor wie geen gedwongen repatriëring is voorzien – maakt niet aannemelijk dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing met betrekking tot de bestreden beslissing noodzakelijk is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. Gelet op het feit dat de verzoekende partij niet wordt vastgehouden en er geen gedwongen repatriëring is voorzien, staat het de verzoekende partij vrij om – wanneer zij een gewoon verzoek tot schorsing heeft ingediend – via het vorderen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de behandeling van dit beroep te vragen wanneer een gedwongen repatriëring zou worden gepland. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er in deze stand van zaken een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is.

2.3. De vaststelling dat niet aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT